

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Det Eene

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Det Eene", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staf02tom-shoot-workid56016/facsimile.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Samlede digte

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

- 10 Vaager jeg? Mon Febertrylleries
 Gøgle rundt om mig til stakket Trøst?
 Er det dig, Paakaldte! som befrier
 Atter Aanden i mit klemte Bryst?
 Ja! med Sydens lunkne Vifning giver
 Du mig det fornyede Aandedrag,
 Og i raske Melodier driver
 Livet frem i alle Pulsens Slag.
- 11 Snart, rodfæstet, kraftig, staaer jeg atter
 Opreist fra min Afmagr og mit Fald;
 Sejrende, mit friske Haab omfatter
 Alt en Rad af fjerne Dages Tal:
 Dog skal jeg, o Gajas spæde Datter!
 Stedse dyrke dig i Fraholds Kald,
 Og mit heele Liv skal dig til Ære
 Kun *Helbædelse* fra Støvet være.

Det Eene

- Alt det Skjønne forgaaer, fordi at ei Aanden skal nøjes
 I sin formedrede Stand; stedse skal Længslerne her
 3 Brænde i Menneskets Barm, lig Lampen i natlige Fængsel,
 Der i Mørke og Mulm Mærke paa Himmels Lys.
 Menneske! ei hvad du har, men hvad du savner og attraaer,
 6 Det er din kostbarste Skat, det er din ypperste Værd,
 Thi det Herlige kun ved Savn du kan dig tilegne:
 Nøje er Menneskets Fald, Længsel dets højeste Flugt.
 9 Alt det Skjønne forgaaer, Symbolernes Verden omskifies
 Og i andre Tegn taler det Eene sig ud.
 Grav i Verdenens Aarbog; der ligger Seklernes Rader,
 12 Som henskyllede Lag, Aandernes Hundfald og Spor.
 Kloden er selv en Ruin, og som Skimlen paa smuldrende Muure,
 Af dens brustne Granit spirer den senere Vaar.

- 15 Ikkun et Eeneste er, mens Tiderne dale og stige,
 Ikkun et Eeneste var, er og skal være som før:
 Det er det evige Liv, som iig Blodet fra Hjertet, udflyder
 18 Gjennem den heele Natur, hen og tilbage igjen;
 Saa forkynder sig Sjælen i stæde omskiftede Miner,
 I utallige Træk varig den samme og een.
 21 Derfor *det* kun er til, hvori sig det Eene opholder,
 Kun Ideen, som Skjold, værget Førgjængelsen af:
 I dit Levnets Kunstværk Ideen du derfor fremstille,
 24 Stemme dig op til din Art, Arten er evig som Gud,
 Ellers gaaer du til Grund, som Boblen brister paa Havet:
 Havet er, dog hvor er Boblen, dets farvede Barn?
 27 Men hvis Ideen udfylder dit dybe, betydende Levnet,
 Da er uadælig du, Gud er i dig, du i Gud.
 Sjeldne Naturer nu fra Tiden Isen unddrage,
 30 Biertoppe lig, som sees høit over Vandflodens Speil.
 Andetledes det var, og andetledes det bliver,
 Fremtid Gjentagelsen er af den forbigangne Tid.
 33 Ja! der var førdum et Old, da Naturen barnligt udtrykket'
 I det troeste Præg Faderens evige Træk,
 Da den, lig redmende Frugt, end ikke fra Stammen sig skilled'
 36 Og i det vovede Fald fri, men forgjængelig blev.
 End den *gyldne* Sphære bag Fortids Formørkelse ruller,
 Poesien den end holder i rhytmiske Baand;
 39 Alle Længsler did sværme, lig Sicibrudne, hvilke fra Skjæret,
 Nøgne, nødlidende, see fjernt den forønskede Bugt.
 Vår er der klagende Sagn, *skal være*, den jublende Spaadom,
 42 Sagn og Religion, Minde og længselfuidt Haab,
 Tidens Poler de ere, som stedse forjæves sig søge,
 Indtil de blive til eet der, hvor ei Tiden er meer. –
 45 Selviske *Nutid*, som kun i Øjeblikket rodfæster,
 Verdenslivet for dig staaer i sit Vintersolstis;
 Du Nødvendighed trodser og brammer med Frihedens Septer?
 48 Fri i dit Prafald du er, Frihed er Valget af Aag.
 Viid, at Selvhed er i Naturen det rasende Oopr,
 Og den uhyre Synd Friheds gigantiske Barn;